

Hayallerim Ve Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Nisan 2020

Mevsimin nemli teninde saklı bir dalgayım belki de dalgalı saçlarımdaki dalgın nameler fısıldıyor ruhuma ve çam ağaçları arasında sekerken kozalaklar bana doğayı ikram ediyor ve şehrin göbeğinde şirin bir meydan olmanın hayali ile yürekteki kat izini yok sayıp düşünüyorum ütülenmiş gerçeklerin tam da tepesine.

Tamtakır olmuş hayaller saklı Çamlıca tepesinde ve çıktığım yokuşta tepe taklak düşmenin hayalini kuruyorum sanrı dolu göğün makbulü olsa olsa içimdeki sırça köşk ve işte saymaya başlıyorum birden ileri tam da varıyorum ki ikiye kimse ikiletten kızgınlıkla sonsuzluk duygumu katlettiği için hicap yüklenip ikiden bire seğirtiyorum.

Gün üzgün mü?

Hayır.

Kıvanç yüklü mü peki gökyüzü?

Gerçi Nisan, Nisan olduğundan şüphe ederken bizle insan olmanın lüksü ile şerh düşüyoruz mevsime ve şerit değiştiren güneşe de atıfta bulunuyoruz.

Artık hayat neye meylediyorsa ve işte tutuyoruz nabzını bilinmez ve yüreğimizin ritmi aralıksız adımızı hicvediyor ve doğası insanın: ne de olsa saklı tuttuğumuz sırlar kadar serlerimiz var yürekte büklüm büklüm bir de yenik düştüğümüz nefsimize yükleme yapıp nefes tüketiyoruz ve harf ihlali ile nefsimizi nefes biliyoruz belki de nefes alıp nefsimizi ödüllendiriyoruz elbet içimizi kırbaçlayan bir dalga kırıntısında bir damladan fazlası değilken ve işte gün başlıyor gecenin sönük ferinden ve gece yarısını henüz birkaç saat geçe.

Müphem duygular var hâsıl olan genelde şivesi olmayan bazen cesaret bulamayıp bir lokmada yuttuğum cümleler var: değil not almak alt bilincimin bile kayıt altına almadığı gelin görün ki bir sonraki yazımda düşük yapan cümleler ansızın can buluyor ne de olsa çıkmadık cümleden ümit kesilmiyor ve içimi ferahlatan bir gece sporu parmaklarımla avuçladığım kâinat adeta beynimden parmaklarıma uzanan bir sözcük akımı ve işte mutluluğun hâsıl olduğu gece karanlığını gündüz bildiğim kimi zaman günü koyultan hayaletleri taşılayıp da gün ışığında gözlerimi kırıştırıp bir dalganın ritmiyle s/alındığım.

Az evvel Oğuz Atay'ın satırlarında gezinirken rast geldiğim bir cümle yüreğime takılan sonra da sökülen dikişleri Tutunamayanlar romanını hala bitirememenin verdiği utançla kendime yüklediğim:

“O, ömür boyunca hep acele etmiştir bu yüzden de hep geç kalmıştır. Sürekli bir panik vardır hayatında: bir kitap okur, bir komedi seyrederek, yorulur. Birileriyle birlikte olur, derdini anlatamaz, telaşlanır ve incinir. Bu acele içinde ölümden mi kaçılıyordur yoksa kovalanıyor mudur ölüm, orası pek belli değildir. Öyle bir kaçma kovalamaca oyunu işte...”

(Alıntı)

Kem küm etmeden geçen ömrün rüzgârında yenik düştüğüm bir aşk işte elbet edebiyatın ışığında karanlığı boğduğum ve verilen hükümler ömrü böldüğüm satırlar üstelik takriben yedi yıldır yazmayı serh düştüğüm bir ömür ve öncemi yok sayıp yazarak miladında değişen bir saltanatın varlığı.

Keyifli bir yolculuk bir o kadar eksiklerimi gidermek adına patinaj yaptığım zemin ve metin olmakla emin olmak arasında gidip geldiğim hele ki karambole geldiğim önceki ömrümü sadece satır aralarında geçiştirdiğim.

Ölümlü yüzleşen bizler ki zamanında tanık olduğumuz acılar hele ki sevdiğimizle vedalaşıp kalan herkesi de gözümde sakındığımız bazen bir ihanet hayata bazen çalım attığımız varlık aslında hiçlikle yoğrulmuş varlığımıza atıfta bulunduğumuz...

Hızlı yaşayıp genç öldü: sanırım merhum James Dean için atfedilmiş bir cümle ve işte o ayrıç:

Geç kalmak...

Acele etmek...

Hicvetmek mi ölümü yoksa geçiştirmek mi hayatı?

Yoksa kendimize zehretmek mi kimi zaman hele ki işin içine “değer” denen olgu da girdi mi...

Değerli addedilen varlık.

Değersiz tanımlanan belki de ömrün belli dönemlerinde kimi insan tarafınca.

Nihayetinde kendimizi değersiz hissedip karamsarlık geliştirdiğimiz bir de hayatı bol keseden harcıyıp da kalan zamanın asla yetmeyeceğini düşündük mü ve işte hızlıca hayatımın üzerinden geçtiğim her yeni gün gerçi artık eskisi kadar dert etmiyorum yapmış bulunduğum hatalar adına gelin görün ki; ziyan ettiğim ömrün arkasından gözyaşı dökkeğime kızgınlıkla kendime yükleniyorum bazen geçiştirdiğim ömrün özeti ile hâsıl olana kara bulutlar umut denen sihirli değneği de yok saymama vesile oluyor.

Her şey çok girift...

Hayır, hayır bilakis çok net çünkü üç mefhumla özetini geçmek mümkün hayatın elbet bir ömür şiar edindiğim ve şimdi gittikçe güçlenen varlık duyguma da eşlik eden üç adet var oluş çizelgesine not düştüğüm.

Sevgi, zaten vazgeçilmez üstelik bunun doğamızda mevcut olduğunu da hesaba kattık mı tıpkı inancın eşliğinde yaşama kaygımızı alt edip varlığımızın da denk düştüğü tüm sırları bir bir keşfettik mi elbet varılan sonuç aslında hep var olan tabii ki de inancın eşliğinde yaşamanın mucizeleri ve her baktığımızda ruhumuza işlemiş bu muazzam duygu ile Rabbimize duyduğumuz büyük aşk ve hidayetin de coşkusu en azından adımladığımız yolda bilmek O'nun rahmetini ve aciz bir kul olmanın ötesinde inançla da kâinatı kucaklamak.

Umut dün de saklı yarına uzanan yolun da zaten trafik ışığı:

Ne zaman durmamız gerekiyorsa ve bir çırpıda geçtiğimiz bazense durup düşündüğümüz.

Değerle ne ilgisi var demeyin hele ki başınıza gelen her ne ise kendinize batırdınız mı çuvaldızı genelde hâsıl olan bir değersizlik kavramı: yetemediğiniz oysaki yetinmeyi bilerseniz de kimseyi memnun edemediğiniz elbet yüzleşip tüm niteliklerinizle derken niceliğe düşüp de yolunuz hele ki bir kez sıfır olduğunuza da kanaat getirmişseniz.

Keşke her şey bir kurgudan ibaret olsa ve de kurmaca hayatlar oysaki aslolan sizin bir beşer olduğunuz ve kaderinizde yazılı olana da razı gelmeniz.

Kaderci olmak elbet inancın doğasında saklı ve eksik etmeden dualarınızı bütünleştirdiğiniz kâinat.

Hayat ne çabuk geçmiş hele ki şu son on yılıma bir dönüp de baktığımda ve verdiğim kayıplar:

Hem manen yaşadığım çökkünlük özellikle duygusal anlamda hayatın yükünü sırtlanmak hiç kolay olmamışken bir de koruyucu bir aileniz varsa ve ansızın ölümle burun buruna gelmişseniz ve akabinde ailenizin de ölümle randevusunda neredeyse tüm gücünüzü yitirme noktasına gelip de...

Elbette hayattan umudunuzu kesmişken ve tüm insanlıktan ne de olsa yalnızlık izafı bir rota aslında yaşantının ibaresi iken tanımsızlık, yetersizlik bir de kifayetsiz addedilen kişiliğiniz ve elbette bunda yetişme tarzınızın da inanılmaz rolü varken.

Sessizliğinize binaen kimi insan, üstünüze üstünüze gelip de sarf ettiğiniz bir tek olumsuz kelimenin bile başınıza aştığı işler.

Yoksa hepsini elimden tersiyle ittim mi?

Hem de ansızın hem de tek bir günde hatta tek bir düşünceye kapılıp da artık kendinizi suçlamaktan vazgeçtiğiniz...

Belki de tutunamayanlardan biri de benim ne de olsa hayatı kurallarına göre oynamadım-aslında yanlış bir tabir ne de olsa alın yazısının üstüne ne söz söyler ki insan?

Tutunmaksa hayata ve işte hayallerimle avunduğum bir ömür.

Ne çok hayal ve ne çok hayali kahraman belki de başroldeki en büyük hayal kahramanı yine gizlendiğim düşlerin de başrolünü üstlenmişken üstelik çocukluğumdan beri...

Yalnız bir çocuk olmam ve düşlerimdeki arkadaş... adı dün gibi hatırimda:

Yüzlerce çocuğu olan çok güzel bir kadın ve işte ismi de tam olarak bu: çok çocuklu bir anne ve her bir çocuk evin perdeleri arkasına gizlenmiş ve ben uzanıp da onları yakasından çekiştirip ne çok oyun oynamışımıdır ta ki...

Ta ki kardeşim doğana değin çünkü evrenin bana verdiği en canlı oyuncak üstüne üstük oyun arkadaşım...

Hayallerimin peşinden gittim ben bir ömür ve ne ilginçtir ki bu hayalleri meslek yaşantıma uyarladım yetmedi gittim tekrar eğitimini aldım hayallerini kurduğum ek mesleklerimin...

Bir köy öğretmeni olma hayalim.

Zirvede bir bankacı...

Akademisyen olma hayallerimle psikolojide cebelleştığım kuramlar ve bölüm hocalarımla geliştirdiğim sayısız diyalog...

Ucundan bucağından da nasıplendim hani her birinin ve ben sevimli cadı gibi süpürgeyle gezindim iş dünyasında sonra amfilerde dirsek çürüttüm kısaca hayallerimi sevdim ben üstelik gerçekleşme ihtimalini sevdim ve en çok da hayal kurarken mutlu oldum ki an itibari ile değişen bir şey yok...

Şimdi hayalim mi?

Sizce?

Yenik düştüğüm yaşama aşkım ki zaman zaman ölümü sıkça andığım ama bir anda kanıma giren umut denen sihirle yeniden devam ediyorum koşuma.

Ve bunda payı olan mı?

Edebiyat tutkum akabinde büyüyen devasa bir sevgi içimde infilak eden bir volkan...

Sanırım kendimi sevmeye doğru yol alıyorum hele ki son zamanlarda üstelik dünyanın tepesine çöken korona denen kâbusu dahi cümleten alt edeceğimize inanıp elbette Allah'ın izniyle...

Hayallerim ve ben...

Tutunamadım belki de başarılı bir insan olmanın gereklerini yapmak adına ama ama...

Ben hayallerimle tutunmalıyım hayata sanırım tutundum da elbet kendi görüşüm en azından mutlu ve umutluyum her hayal kurduğumda ve büyüyen sevgimde ulaşmaksa hidayete...

Elbette en büyük hayalim.